

TOMMELISE

Der var engang en kone, som så gerne ville have sig et lille bitte barn, men hun vidste slet ikke, hvor hun skulle få et fra. Så gik hun hen til en gammel heks og sagde til hende: "Jeg ville så inderlig gerne have et lille barn, vil du ikke sige mig, hvor jeg dog skal få et fra?"

"Jo, det skal vi nok finde ud af," sagde heksen. "Her har du et bygkorn, det er slet ikke af den slags, som gror på bondemandens mark, eller som hønsene får at spise, læg det i en urtepotte, så skal du få noget at se!"

"Tak skal du have," sagde konen og gav heksen tolv skilling, gik så hjem, plantede bygkornet, og straks voksede der en dejlig stor blomst op. Den så ganske ud som en tulipan, men bladene lukkede sig tæt sammen, ligesom om den endnu var i knop. "Det er en nydelig blomst," sagde konen og kyssede den på de smukke røde og gule blade, men lige idet hun kyssede, gav blomsten et stort knald og åbnede sig.

Det var en virkelig tulipan, kunne man nu se, men midt inde i blomsten, på den grønne stol, sad der en lille bitte pige, så fin og nydelig. Hun var ikke mere end en tomme lang, og derfor blev hun kaldt for Tommelise.

En nydelig lakeret valnøddeskal fik hun til vugge. Blå violblade var hendes madras og et rosenblad hendes dyne. Der sov hun om natten, men om dagen legede hun på bordet, hvor konen havde sat en tallerken, som hun havde lagt en hel krans om med blomster, der stak deres stilke ned i vandet. Her flød et stort tulipanblad, og på dette sad Tommelise og sejlede fra den ene side af tallerkenen til den anden; hun havde to hvide hestehår at ro med.

Det så just dejligt ud. Hun kunne også synge, o, så fint og nydeligt, som man aldrig før havde hørt.

En nat, da hun lå i sin smukke seng, kom der en hæsleg skrubbtudse hoppende ind ad vinduet – der var en rude itu.

Skrubtudsen var så styg, stor og våd. Den hoppede lige ned på bordet, hvor Tommelise lå og sov under det røde rosenblad.

"Det er en dejlig kone til min søn," sagde skrubtudsen og så tog hun fat i valnøddeskallen, hvor Tommelise sov, og hoppede bort med hende gennem ruden, ned i haven.

Der løb en stor, bred å, men lige ved bredden var det sumpet og mudret, og her boede skrubtudsen med sin søn. Uh! Han var også styg og fæl og lignede fuldstændig sin moder: "Koax, koax, bække-ke-kex!" Det var alt, hvad han kunne sige, da han så den nydelige lille pige i valnøddeskallen.

"Snak ikke så højt, for så vågner hun," sagde den gamle skrubtudse, "hun kan endnu nå at løbe fra os, for hun er så let, som et svanedun! Vi sætter hende ud i åen på et af de brede åkandeblade, det er for hende – der er så let og lille – ligesom en ø! Der kan hun ikke løbe bort, mens vi gør vores fine stuer i stand nede ved mudderet, hvor I skal bo og bygge!"

Ude i åen voksede der så mange åkander med brede grønne blade, hvor det ser ud, som om de flyder oven på vandet. Det blad, som var længst ude, var også det allerstørste. Der svømmede den gamle skrubtudse ud og satte valnøddeskallen med Tommelise.

Den lillebitte stakkel vågnede ganske tidlig om morgenen, og da hun så, hvor hun var, begyndte hun så smertefuldt at græde, for der var vand på alle sider af det store grønne blad, så hun slet ikke kunne komme i land.

Den gamle skrubtudse sad nede i mudderet og pyntede sin fine stuer op med siv og gule åknapper. Der skulle jo være rigtigt nydeligt for den nye svigerdatter. Hun svømmede så med den stygge søn ud til åkandebladet, hvor Tommelise stod. De ville hente hendes pæne seng, thi den skulle sættes op i brudekammeret, før hun selv kom der.

Den gamle skrubtudse nejede dybt i vandet for hende og sagde: "Her skal du se min søn, han skal være din mand og i kommer til at bo så dejligt nede i mudderet!" "Koax, koax, brekke-ke-kex!" Det var alt, hvad sønnen kunne sige.

Så tog de den nydelige lille seng og svømmede bort med den, mens Tommelise sad ganske alene og græd på det grønne blad, for hun ville ikke bo hos den fæle skrubtudse eller have hendes hæslige søn til sin mand.

De små fisk, som svømmede nede i vandet, havde nok set skrubtudsens og hørt, hvad hun sagde, derfor stak de hovederne op, de ville se den lille pige. Så snart de fik hende at se, fandt de hende nydelig, og det gjorde dem ondt, at hun skulle ned i mudderet til den stygge skrubtudse.

Nej, det måtte aldrig ske. De flokkede sig nede i vandet rundt om den grønne stilk, der holdt bladet, hun stod på, gnavede med tænderne stilken over, og så flød bladet ned ad åen, bort med Tommelise, langt bort, hvor skrubtudsens ikke kunne komme. Tommelise sejlede forbi så mange steder, og de små fugle sad i buskene, så hende og sang: "Hvilken nydelig lille jomfru!"

Bladet med hende svømmede længere og længere bort. Således rejste Tommelise udenlands.

En nydelig lille hvid sommerfugl blev ved at flyve rundt omkring hende og satte sig til sidst ned på bladet, for den kunne så godt lide Tommelise. Hun var så fornøjet, for nu kunne skrubtudsens ikke nå hende, og der var så dejligt, hvor hun sejlede. Solen skinnede på vandet, det var ligesom det dejligste guld.

Så tog hun det bånd, hun havde om livet, bandt den ene ende om sommerfuglen og den anden ende af båndet satte hun fast i